Ull per ull

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Adrià Puntí

-

Rock'n'Cat

Lletra original

Perdo la por però em tremola el pols,Qüstió d'orgull,M'aixeco i no puc, un bon trau just al mig del cervell.Ull per ull, dent per dent, qui sap si tots som mecs,Comisari a sou, no hi haurà un pam de net.Cauen guspires, plou però no et mulles,Potser no et cal aixopluc,Un déu fent birolles, qui no plora ni mama ni beu.Ull per ull, dent per dent, qui sap si tots som mecs,Comisari a sou, no hi haurà un pam de net.Cops de puny, ulls de vellut,Guerra de botonets, per orgull tu et sents sol,No vindrà un pam, per orgull tu et sents sol,No faràs el net mai.Fora complexes, prou de modèsties,No et caldrà fer-te el gran,Mala memòria, falses històries d'un nen d'abans.Rau la por, la sang et cou, llàgrimes plorant.Des de sempre has estat un cocodril merdós.Que et duri, que te duri, duri...La bona sort.Que et duri, que te duri, duri...La gent mirant, tots embadalits, tu et sents sol,Ningú fa un pas, escanyolit mirant,No et mouràs ni un pam,Sense moure el nas.

Lletra traduïda

... o el dret a dir "ja n'hi ha prou!"

Els autors de la cançó diuen que... Adrià Puntí: Quan tenia cinc anys, el meu avi em va ensenyar una lliçó molt important. Un dia que anàvem d'excursió amb l'escola li vaig dir que hi haviem de ser a dos quarts de tres. Ell, com que era molt tossut i quadrat, em va dir que no, que hi aniríem com sempre a les tres. Quan vam arribar, els nens ja havien marxat. Des de lluny els podíem veure com se n'anaven muntanya amunt. Llavors, el meu avi va decidir que passariem la tarda sols al bosc. Sempre he pensat que ho va fer expressament per ensenyar-me una lliçó que mai he oblidat: has de ser tu mateix, no has de seguir el ramat, has de fer el que tu sentis que has de fer. "Ull per ull" també s'hauria pogut dir "Guerra de Botonets". Està escrita després de la separació d'Umpah-Pah. No sé si es pot parlar de ressentiment, però sí que hi ha implícit el gest de "ja n'hi ha prou, no puc més" **Els prega_rockers diuen que...**Ràbia, soletat, incomprensió, amargor... tot això és el que respira aquesta cançó que és una queixa desesperada i, fins i tot, amb un punt de cínica.Per tot això no és una cançó fàcil perquè fereix els sentits. Així i tot, també la queixa té un lloc en la Bíblia. És des d'aquesta desesperació que podem parlar de Déu amb certesa i no pas com un barret florit per a moments dolços.Així mateix ens ho mostra el llibre de Job.

Déu meu, parlaré per queixar-me [Job 7, 7-21]

Recorda, Déu meu, que la meva vida és un buf; els meus ulls no esperen de veure més la felicitat. Si tu em mires, no em veuràs; posaràs els ulls en mi i no hi seré. Com un núvol que passa i es desfà, així és qui baixa al país dels morts: ja no en puja! No torna altra vegada a casa seva, no el veuran mai més els seus. Però ara jo no vull callar. Amb l'esperit afligit, amb el cor ple d'angoixa, parlaré per queixar-me. ¿És que sóc l'Oceà o el Drac de la mar perquè em posis una guàrdia? Si em dic: «El llit m'alleujarà, el son em donarà ànims», tu m'aterreixes amb somnis, m'esveres amb visions nocturnes. Valdria més que m'escanyessis! M'estimo més la mort que els propis ossos! N'estic tip, no he de viure pas per sempre! Deixa'm tranquil, que els meus dies són un buf. Què és l'home perquè en facis tant de cas i no el perdis mai de vista, vigilant-lo dia rere dia, escorcollant-lo a cada instant? Quan acabaràs d'espiar-me? Quan deixaràs que, almenys, pugui empassar-me la saliva? Què et pot fer el meu pecat, espieta dels homes? Per què sóc el sac dels cops? En què et resulto una càrrega? ¿No podries suportar el meu pecat, passar per alt la meva falta? Perquè, ara, m'ajauré a la pols, i ja em podràs buscar, que no hi seré.